

Lap.
8, 310
300
302
2, 308
318
318
326
327
0, 343
331
332
333
339
340
342
348
250
250
358
358

KIS LAP

JEGES MEDVÉK. (Lásd a 14. lapon.)

364
366
366
367
371
379
379
381
381
382
3, 402
390
391
395
396
397
398
405
406
407
407
410
411
413

pekből ismerte a szép természetet. Egész boldog volt, midőn arra gondolt, hogy a pompás almát, körtét nemcsak a piaczi gyümölcsáros asztalán fogja láthatni, hanem magán a fán, úgy, amint valósággal terem; erdőt, mezőt, állatokat is nemcsak festve, hanem igazán láthat s ez mind érdekes ujság, kellemes multság volt a nagyvárosi fiu számára.

Kelenfalyán és gyönyörű vidékén bőven módjában volt Elemérnek, hogy megkedvelje a kellemes falusi életet. Szép meleg nyári nap volt, midőn megérkezett s természetesen nagyon szívesen fogadták; alig néhány óra múlva már őszintén megszerette rokonait, a jó Kelendi bácsit, a nénit, a kedves, nyájas Irénnét és az örökké zajongó, pajkoskodó Berezt is.

A házbéliek természetesen igyekeztek, hogy kis vendégük jól érezze magát köztök; de nem is igen kellett fáradniok, mert Elemér egészen boldog volt ez új élet közepette. Egy-egy sétát a mezőn, az erdőben nem adott volna akármiféle más multságért; minden lépten talált egy-egy virágot, fát, bokrot, madarat, bogárkát, melyet eddig csak hírből vagy könyvből ismert s nagy öröme telt benne, ha vala-

mit helyesen ismert föl és nevezett meg. Hát még mikor a nagy gyümölcsös kertben sétáltak s Kelendi bácsi azt mondta:

— Fiuk, ezen a fán már megérett az alma. Szakítsatok magatoknak, csak ne sokat, hogy meg ne betegedjete.

Berezi egy pillanat alatt fölkapaszkodott a fára, mint valami mókus; olyan gyakorlott volt a famászásban, hogy alig

volt párja a vidéken. — Elemér kissé habozott, ez egészen ismeretlen multság volt előtte. De ügyes fiu lévén, csakhamar fönt volt ő is a fa ágai közt és választhatott magának a legszebb almák közül. Soha sem izlett neki oly jól a gyümölcs, mint most vigan nevetett, ha arra gondolt, hogy eddig otthon mindig szépen tálczán, ko-

sárkában hozták neki a gyümölcsöt a szobába s most ime, a fa tetején maga szakíthatja! Ez és az efféle apróságok egészen új, szokatlan élvezetet nyújtottak a derék fiunak, ki nem is mulasztotta el megmondani kedves rokonainak, hogy igazán boldognak érzi magát közöttük s szüleinek is megírte.

Mint falun szokás és illő, korán reggel keltek föl s már a reggeli előtt sétálgattak kissé a ház közelében. Reggelire

A HÓBÁLVÁNYRÓL. (Lásd a 15. lapon.)

ittak pompás, frissen fejt tejcskét, kissé olvasgattak, — mert Elemér a szünidők alatt sem akarta egészen elhanyagolni ta-

nulmányait — aztán a három gyermek neki indult a kirándulásoknak. Berezi és Elemér mentek elől, Irénke utánák, mert

A TÉL ORSZÁGÁBÓL. (Grosz szánkó. (Lásd a 7. lapon.)

hogy lépést tartson az örökké versenyt-futó, ugrádozó fiukkal, az lehetetlen volt. De azért Irénke soha sem maradt el mesz-

szire; a két fiu amyszor letért az utról jobbra-balra, annyit játszott a mindig velők szaladó két kutyával, hogy mindig

egyszerre értek célhoz s Irénke teljesítette, amit a mama reá bízott: fölügyelhetett a két fiura, a nélkül, hogy ezek sejtették volna.

Irénke alig két-három évvel volt idősebb Berczinél; kedves szeretetreméltó leányka volt, aki mindig mindenre gondolt s mindig épen ott jelent meg, ahol szükség volt reá, valóságos kis tündére volt a háznak, Berczivel szemben pedig igazi kis mama szerepét viselte, amire bizony nagy szükség is volt. A jó édes mamának egész nap a háztartás gondjaival kellett foglalkoznia s különben is gyöngé beteges levén nem bajlódhatott az örökké nyugtalan pajkoskodó Berczivel. Helyét Irénke foglalta el s a mama teljesen meg lehetett nyugodva, Berczi jó kezekbe jutott.

Irénke pompásan boldogult Berczi urfival; az igaz, hogy volt is gondja mindenre s jól tudta, hogy az ilyen rakoncátlan vitéznek százféle baja van minden nap. Irénke zsebe, melyet »Berczi urfi zsebé«-nek nevezett, mindig tele volt olyanféle dolgokkal, melyekre Berczinek szüksége lehetett. Volt ott tü, czérna, gomb s ha Berczi a mezőn és az erdőben tett kirándulásairól elfeslett, vagy gombja vesztett kabáttal tért haza, a kis mama rögtön segített a bajon; ha kezét, arcát összekarcolta, mindjárt előtűnt a zsebből egy kis angol flastrom s az igazat megvallva, Berczi urfinak nemcsak kabátját, hanem orrát kezét is egyaránt gyakran kellett gyógyítani s akármi baja esett, rögtön csak Irénkéhez sietett, ki soha sem fogyott ki türelméből. Így tehát szépen megosztották

egymás közt a dolgot. Berczi urfi minduntalan belejutott valami bajba, Irénke pedig mindig rendbe hozta.

A vig Berczi s a kedves Irénke társaságában Elemér nagyon jól mulatott. Kellőképen megbámult mindent, amit neki Berczi mutatott, jó barátságot kötött az öreg csacsival, melyen Berczi lovagolni szokott, megtanulta a szép fiatal csikók nevét s versenyt szaladt Berczivel a mezőkön és iparkodott utána fölkapaszkodni a fákra, meredek sziklákra, ami azonban nem mindig sikerült, nagy gyönyörűségére Berczinek, ki roppant büszke volt arra, hogy a fővárosi rokon nem tud mindent utána csinálni. Nevetett is Berczi nagyokat, midőn Elemért valamely meredek hegyoldalról legurulni látta; de Elemérsoha sem neheztelt meg effélékéért, sőt maga is nevetett saját ügyetlenségén. Milyen jó fiu, azt bebizonyította különösen egy alkalommal, midőn Berczi ugyan csak megtréfálta.

Kelendi ur kertjében volt egy nagy-szerű melegház is, melyben mindenféle ritka délvidéki növények pompáztak; ezek közt különösen nagy ritkaság volt egy datolya-pálmafa, melyet nagy gondnal ápoltak. Épen elvirágzott, midőn Elemér odaérkezett s apró bogycsüngtek a fa ágain.

— Lásd, ez datolya-pálma, szólt Berczi büszkén. Te is szereted a datolyát, ugy-e?

— Szeretem bizony, nagyon jó! És megérik ezen a fán a datolya?

(Folytatása következik.)

A TÉL ORSZÁGÁBÓL.

Orosz szánkó. — Iramszarvas-vadászat az indiánoknál. — Halászat a jegestenger vidékén.

(Képekkel az 5. 8. 9. és 16. lapokon.)

HOL van a tél országa? Most épen akár nálunk is, mert havazik, fagy nálunk is, lehet szánkázni, a jegen csuszkálni s a szabadban úgy megfázni, hogy ugyancsak jól esik aztán elbujni a meleg kályha mögé. De nálunk a tél csak rövid időre köszön be, néhány hétig zuzmaráskodik, épen a meddig vidám fiuk multságukat lelik hóbabák építésében és korcsolyázásban. Mire e multságokba beleunhatnánk, már vége a télnek, beköszön a tavasz, ismét meleg van s ismét nyílnak a virágok és dalolnak a madarak.

Vannak azonban a földnek részei, hol még akkor is ugyancsak dideregnek az emberek, mikor mi nekünk már melegünk van. Ezek az északi sark tájai, hol a jeges tenger terül el, mint azt a térképen láthatjátok. Minél közelebb van valamely ország a sarkvidékhez, annál hosszabb ideig tart a tél. Ilyen hideg ország a nagy Oroszország is, melynek északi részeiben hónapokon át csak szánkán lehet járni, oly roppant hó esik. A városokban egy lovas könnyű kis szánkák vannak, melyek sebesen siklanak végig a síma havon, de akik benn ülnek, azoknak jól be kell burkolóznok prémes bundákba, hogy szánkázás közben el ne fagyjon a kezük-lábuk.

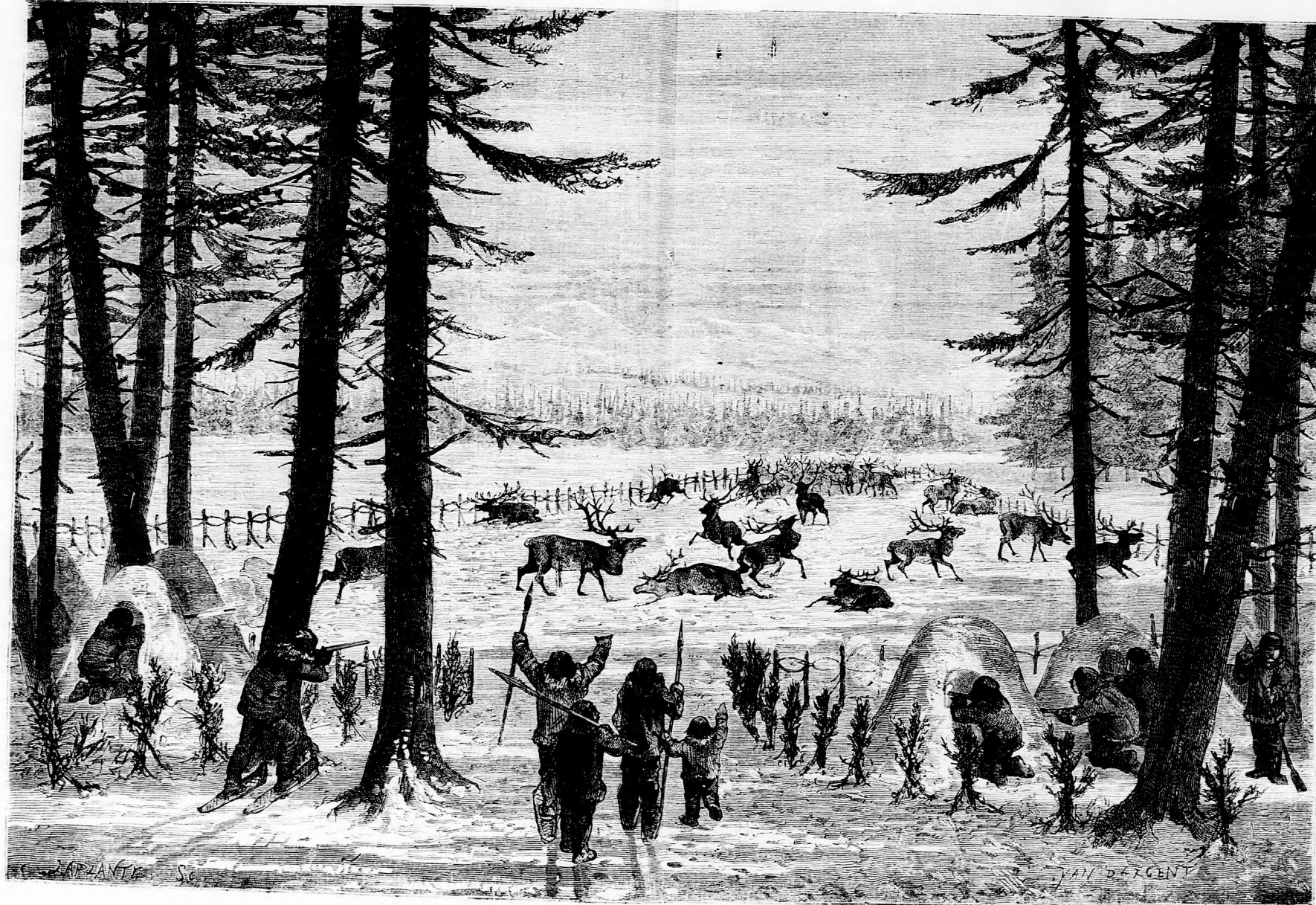
Még ez sem az igazi hazája a télnek, még tovább kell menni észak felé. Végre aztán oly tájakra jutunk, hol nincsenek többé városok, de még falvak sem s csak félig vad, szerencsétlen emberek tengődnek nyomorult kunyhókban. Itt a tél az esztendő nagyobb részén át tart s csak néhány hétig van nyár, de akkor sem oly meleg ám, mint nálunk, hanem csak olyan, hogy a hó elolvad a völgyekben, a fák kissé kizöldelnek s holmi szegényes fű és

moha kezd nőni a földön. Hasznos növények, gyümölcsök nem teremnek s az itt élő szegény emberek vadászatból és halászatból keresik meg élelmöket.

Képzeltetik, hogy télen idején ugyancsak keserves a vadászat és halászat e zord tájakon. A hideg rettenetes, sokkal keményebb, mint nálunk; magas hó lepi el az egész földet, a folyók, tavak befagynak s arra hasztalan várnának, hogy legalább egy-két napra enyhülne a fagy, mint néha nálunk szokott tél közepén is. A szegény emberek tehát a legszörnyűbb hidegben is vadásztatnak és halásztatnak s iparkodnak magukon segíteni, ahogy lehet. Az Amerika északi részén lakó vad indiánok különösen iramszarvasra vadásznak s mert fegyverök rozsz és a nagy hóban utól sem érnék a gyors lábu állatokat, cselhez folyamodnak. Az erdőben helyenként félkör alakban erős kerítést készítenek s a karók közé hálót feszítenek, aztán sokan összegyűlve, messziről hajtják a vadat a les hely felé. Az iramszarvasok, megakadva a kerítésnél, hatalmas szarvaikkal akarják az akadályt szétbontani, de szarvak úgy bebonyolódik a hálóba, hogy többé nem tudják kiszabadítani s az eközben odaért vadászok könnyen jutnak zsákmányhoz.

A folyókon, tavakon, mihelyt erősen fagy, bizonyos helyeken erős dorongokkal mindennap beverik a jeget, mert különben a jég oly vastaggá lesz, hogy többé nem birnának vele. Az ily lék közelében a halak szeretnek uszkálni s így könnyen lehet sok halat összefogdosni. De akárhányszor megesik, hogy éjjel a lék befagy s aztán oly vastagon elfödi a hó az egész környéket, hogy a szegény halászok csak keserves keresés után tudják megtalálni halászó helyüket.

A TÉL ORSZÁGÁBÓL. Iramszarvas-vadászat az indiánoknál. (Lásd a 7. lapon.)

MÁTYÁS KIRÁLY ÉS A HIUZ.

(Képpel a 13. lapon.)

hiuz, melyről már régebben olvastatok egyszer a »Kis Lap«-ban, a macska faju ragadozók közé tartozik, — tehát rokona a mi szelid, házi cziczánknak is. — De ne higyétek, hogy a hiuz, ép oly szelid mint a mi cziczánk. — Korántsem! Alakja nagyobb, szeme még villogóbb, füle hosszabb, s hegyén hosszú szőr-szálak vannak. — Ezen szőr-szálakból készülnek a legjobb ecsetek. — A színe vörhenyes barna, s bőrét a szücs jó drágán veszi meg. — Azt se higyétek, mintha a hiuz megelégednék egerekkel, mint a macska; neki ez nem elég, hanem a nyulat pusztítja, sőt oly vakmerő, hogy magánál nagyobb állatok, p. o. szarvast, őzet is megtámad.

Ezekre rendszeren a fákról ugrik le, — honnan leskelődni szokott. — Hiába akar a szegény áldozat menekülni, a hiuz erősen tartja magát az állat nyakán, s mikor az kifáradva lerogy, akkor a hiuz megöli, és fölfalja. — Szaladni igen jól, ugrani kitünően tud, — ezért vadászata sem könnyű, mert míg a vadász a fák között alig bír előhaladni, a hiuz egyik fáról a másikra ugorva elmenekül.

Régentén Magyarországon is nagyon el volt a hiuz terjedve, de most már megfogyott, úgy hogy hazánkban, csak a Kárpátokban (keressétek ki a földabroszon) található, de itt is csak ritkán. Éhségében a falvakba is belopózik s ott aztán ugyancsak garázdálkodik a tyuk és kacsaseregben. Törben próbálják megfogni, azonban a hiuz vakmerő, de óvatos

és ravasz állat, — s nem engedi magát oly könnyen megfogatni. — Nincs tehát más mód, mint jól elzárni a tyuk- és kacsaólakat.

Vadászatáról jutott eszembe egy kis történet, mely a dicső Mátyás magyar királlyal esett meg, s ezt a történetkét elmondom nektek.

Történt tehát, hogy mikor Mátyás még csak mintegy 8 éves kis fiu volt, anyja, a hires Szilágyi Erzsébet, nagyon panaszkodott egy reggel, hogy a baromfiakban minden éjjel nagy pusztítást visz véghez egy hiuz, melyet sehogysem bírnak elfogni. — Jelen volt ennél a kis Mátyás is, és elhatározta, hogy majd elpusztítja ő. — Fogta tehát kis íjját, s táskájába kenyeret, s némi gyümölcsöt téve, elindult az erdőbe a rablót fölkeresni, nem szólva senkinek, egymagában.

Reggel volt, a fákön a madarak énekeltek, s látni lehetett, mint szövik egy-egy fáról a másikra az ügyes mókuska. De Mátyás nem bántotta őket, mert nagyobb vadra lesett; és amint tovább haladt, úgy tetszett neki, mintha a fán, mely mellett épen elment, valami megmozdult volna. — Fogta tehát az íjját, célzott és lőtt. — A lövésre recsegtek a fa gyöngébb gallyai, mintha valami zuhanna lefelé. Mátyás figyelve nézett az ágak közé, s ezek közül nemsokára leesett a várt és keresett ellenség, — a hiuz, oldalában a nyilvesszővel. — Mátyás örömmel ugrott hozzá, de mire oda ért, a hiuz villámgyorsan felszökkent és futni kezdett. Mátyás utána. — A vad nagy, egészen felnőtt példány volt, azonban a nyilvessző által okozott seb folytán kimerültnak lát-

szott. De azért jól futott, s ugyancsak kifárasztotta a kis Mátyást, ki lankadatlanul üldözte. — Végre az üldözött vad egy tisztásra ért, melyen egy odvas fa állt magánosan. — A hiuz, ki lévén merülve, bebujt a fa odvába.

Ekkor már dél volt, s a kis fiúnak ugyan csak gyöngyözött a homloka az izzadságtól. — Nagyon megörült tehát, midőn a hiuzt oda látta menekülni, a hol könnyen elfoghatónak gondolta. — De a ravasz vad az odu fenekére bujva, nem mozdult, bár Mátyás vesszővel szurkálta a fa odvát. — Mit csináljon már most? — Itt van a vad, de nem tudja kicsalni.

— No lássuk, kinek van több türelme — gondolta Mátyás — s mivel a dél már rég elmúlt, leült a fűre, s elővéve a kenyeret táskájából, elkezdett jóízűen ebédelni.

A hiuz a nagy csendességet arra magyarázván, hogy már elmúlt a veszély, kidugta ugyan néhányszor, a fejét de Mátyás kövekkel mindannyiszor vissza üzte. — Következett már az est, és Mátyás még mindig ott örködött. Végre a hiuz, az éhségtől és fájdalomtól gyötörve kibujt, s menekülni akart; de alig dugta ki fejét, már Mátyás nyilától átfurva, leesett, épen a bátor kis vadász lábai elé, ki aztán vállára vetette, s nagy diadallal indult hazafelé.

Otthon ez alatt anyja és testvére László nagy aggodalomban voltak, mert azt gondolták, hogy valami baja esett. — Rögtön megparancsolták tehát a szolgáknak, menjenek Mátyás keresésére, s nyugtalanságtól kizoztatva, anyja is elindult. — Alig értek az erdő széléig, ki jön elébök?

nem más, mint a kis vadász, ki, a mint meglátta anyját, diadalmasan mutatta az elejtett vadat, s ezen szavakkal tette anyja és testvére lábaihoz:

— Ez sem fogja többé tyukjaidat bántani kedves anyám.

Mindnyájan megnézték a vadat, s azt mondták, hogy ily nagy hiuzt még nem láttak. — Midőn pedig atyja, a nagy Hunyadi János megtudta a dolgot, összeölelte a kis Mátyást és így szólt:

— Derék fiu vagy, ember lesz belőled!

S hogy valóban az volt, tudjuk a történelemből, mert trónra kerülvén, Mátyás a magyarok legnagyobb királyainak egyike lett.

De most bucsut veszek tőletek, s megígérem, hogy többször fogok valamit leírni — Most még csak azt mondom, hogy nálunk Magyarországon is csak kevés hiuz van, s rövid idő mulván ez is elpusztul, mint elpusztult erdeink legnagyobb s legbecsebb vadja, a bölény is.

Józi bácsi.

Törökül van ez?

On ifkunálkoy, ze a ruf acs risá akcs! Gye sik losavó japsátkot lukid divkélör s riela j neben, limney deksev rakcsáyno ennütep tlúke gem kő totnoh; ed gye iktics kosta lattlá neín a kámso tapbólkló s dzektte lyinerofnám sebézinl, matni tinet vlohsatátájko. Ynlináv a kám lázstl a jefebé kení. Zagistitáko yleher za ő enyvtobsáltia.

A KÁVÉGYÜMÖLCS.

ZERETITEK-É a kávé, kedves kis olvasóim? Azt hiszem, kevesen akadnak köztetek, kik azt felelnék, hogy nem szeretik ezt a kellemes, jó italt. Reggelre, oszonnára tejes kávé járja, míg tiszta fekete kávé csak felnőtt férfiak isznak nálunk, rendesen ebéd után.

Tudom, ismeritek is mindnyájan a kávé, azt a szürkés, sárgás, kemény magot, melyet a fűszeres boltban meglehetősen drágán vásárlunk, hogy aztán megpörköljük, megőröljük s forró vizet öntvén rá, a kedvelt italt elkészítjük belőle. De honnan kapjuk a kávé s hogy terem, arról akarok most nektek egyet-mást elmondani.

A kávé épen úgy fán terem, mint akármely más gyümölcs, csak hogy a kávéfa meleg éghajlatot szeret s ezért nálunk nem tenyész, hanem csak a forró égöv alatt, hol sok ezer meg ezer ember foglalkozik kávétermeléssel. De nem igen régóta ám. Alig néhány száz esztendeje, hogy az emberek a kávé gyümölcsének élvezetét ismerik s különösen az európai országokban alig két száz esztendeje, hogy

kávé isznak, s ekkor is a töröktől tanulták meg. A mohamedán vallású népeknél, Ázsiában kezdett legrégebben elterjedni a kávéivás; és e mohamedánok a következő regét beszélnek arról, hogy a kávéivással miképen ismerkedtek meg:

Régen, több mint három száz esztendővel ezelőtt egy ájtatos mufti, vagyis fő pap, egy csomócska ismeretlen, szagos boggyót kapott kezébe. Beleharapott

egyikbe, de rettenően kemény volt, majd beletört a foga; azután próbálta megfőzni, de bizony hiába főzött egész nap, a boggyók mindig csak olyan kemények maradtak. Ekkor még egy kísérletet tett: megpörkölte a boggyókat sörömmel tapasztalta, hogy a pörkölődő boggyók pompás illatot terjesztenek; megőrölte tehát s italt készi-

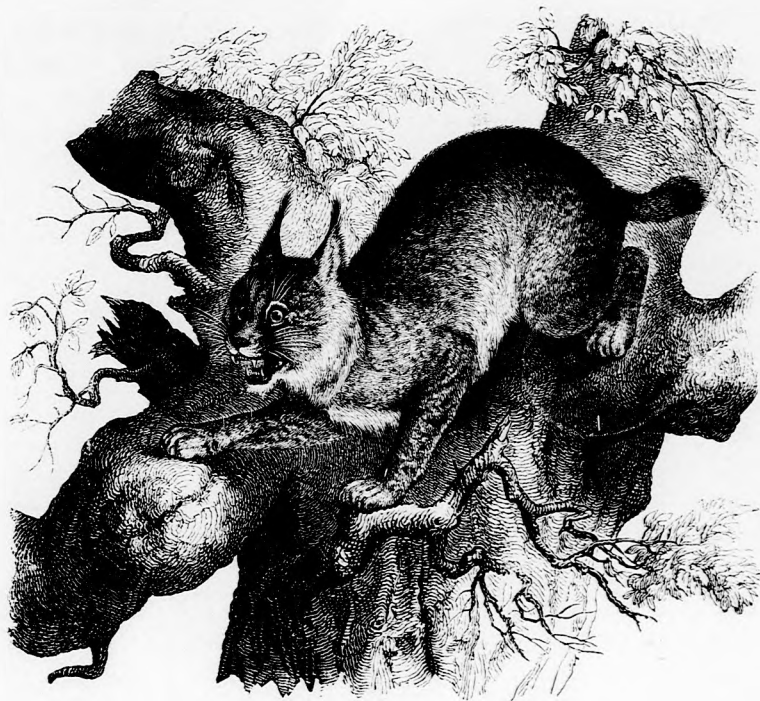
A KÁVÉGYÜMÖLCS.

tett, és ez az ital kitünő volt, egészen fölfrissítette erejét, vidámmá, ugyszólván ifjúvá tette az öreget. De bezzeg megjárta ám a szegény öreg mufti! Este szépen lefeküdt, hogy az éjt nyugalomban töltsse, — de erről bizony szó sem lehetett. Egész éjen át erősen lüktetett a vér ereiben, csak hánykolódott ágyában, elaludni azonban nem tudott s csak mikor már virradni kezdett akkor szenderült el kissé. Az öreg

mufti nagyon boszankodott s szidta azt a mérges bogyót, mely nem volt egyéb, mint — kávé.

Az öreg mufti, — kinek neve Dzsermaledin volt — nem minden éjjel fekhetett le azonban nyugalomra, mert főnöke volt a derviseknek, vagyis a jámbor életü,

ajtatatos szerzeteseknek, kiknek kötelességük volt gyakran éjen át imádkozni a mecsetben, azaz Allah, az ő Istenük templomában. Maga a jó főmufti és a dervisek is, akármily buzgóan imádkoztak, bizony sokszor nagyon elálmosodtak s mikor leborultak a földre, — föl sem emelkedtek

A HIÚZ. (Lásd a 10. lapon.)

többé, hanem szépecskén elaludtak, ami pedig igen-igen nagy hiba volt.

Ekkor Dzsermaledin muftinak pompás gondolata támadt. Elővette azokat a bogyókat, melyeket nem régen haragosan félre dobott, készített ismét italt s ebből adott inni szerzeteseinek, mielőtt az éjjeli

imádkozást megkezdték. És reménye fényesen teljesült: ez éjjel egyetlen egy sem aludt el, s el sem fáradt egészen hajnalig.

Ennek természetesen hirteljesen terjedt s mindenki vágyott a kellemes ital után, mely fölüdít s elüzi a lankadságot, fáradtságot. Így aztán csakhamar általánossá

vált a kávéivás és mai napig is a kávé legkedvesebb itala a töröknek, arabnak és perzsának. Ők mindig csak tiszta fekete kávéat isznak, még pedig czukor nélkül s az ilyen kávénak valóban meg van az a hatása, hogy erősen pezsgésbe hozza a vért s elüzi az álmodást.

A törököktől eltanulták a kávéivást az európai népek s most már mindenütt el van terjedve. De mivel nálunk a kávéfa nem tenyész, messziről kell a kávébogyót hoznunk s a meleg éghajlat alatt fekvő országokban roppant térségeken csupa kávéfa ültetvények vannak s ezek tulajdonosai tömérdek pénzt kapnak a kávéért, melyet nekünk Európába küldenek.

Most a kávé a déli Amerikában, a középamerikai szigeteken, Keletindiában, Ceylon és Java szigetein termesztik legnagyobb mennyiségben, de az arabiai kávé még most is legjobb és leghiresebb. (Keresseitek meg e helyeket a térképen).

A kávéfa, vagy inkább bokor 15—16 lábnyi magasra nő, ha szabadon engedik nőni; levelei a babérlevélhez hasonlóak, de sötétebbek. Valamint nálunk buza és rozs roppant területeken van bevetve, úgy ott kávébokrokkal mértföldekre be van ültetve a föld s a bokrokat nem engedik magasra nőni, hanem lehajlitják, vagy le is vagdalják az ágakat. A nap izzó forrón süt a munkásokra, kik reggeltől estig tisztítják, ápolják az ültetvényeket. A tulajdonos gyakran messze földön lakik s a kávéérdő közelében csak felügyelőt tart, ki örködik minden fölött.

Mikor a kávébokor virít, az egész vidék olyan, mintha hó lepte volna el, — de e tájakon hó soha sem esik; nem is hó

az, hanem a kávébokrokat egészen ellepő töméntelen fehér virág. E virágok oly erős illatuak, hogy az ember elszédül, ha sokáig jár köztök; azonban csak két vagy három napig tart a virágzás; a virág elfonnyad, lehull s helyén apró zöld bogyó támad s e bogyó mindinkább nő és érik, míg végre oly nagy és sötétpiros, mint a cseresnye. Ekkor leszedik és behordják.

Ezzel azonban még nincs vége a munkának. Cseresnyecalaku, gömbölyű kávé soha sem láttatok ugy-e? Nem bizony, mert ami hozzánk jut, az tulajdonképen csak a magva a kávébogyónak. Mikor a gömbölyű kávébogyót leszédíték és behorták, hosszas és nehéz munka kezdődik: letisztítani a bogyó héját s az igazi kávémagot szárítani, kiválogatni stb. Sok ezer ember foglalkozik ezzel. Végre aztán csomagokba rakják a megtisztított, megszáritott kávé, elviszik a tengerpartra a kikötő-városokba itt hajókra rakják s a hajók elhosszák nekünk. Mi pedig megvesszük, megpörköljük s reggelire, osonnára jóízűen megisszuk!

JEGES MEDVÉK.

(Képpel a czímlapon.)

NYÁRI hónapokban, avagy deczemberben, Egyformán hideg van a jeges tengerben. Roppant jég hegyek ott télen nyáron usznak, Jeges medvék egyről a másikra csusznak.

A zöld metsző vizben foka, rozmár tánczol, Megkergeti egymást s nagyvigan ficzánkol, S épen hogy javában virágozik a kedve — Rácsap a talpával a nagy jeges medve.

Ritkán akad ember ki e tájon tanyáz, Némelykor a halász s alig egy-egy vadász, Vagy, honuk költségén, tudós tengerészek Szeme közé néznek északsarki vésznek.

A HÓBÁLVÁNYRÓL.

— Levél Forgó bácsihoz. —

(Képpel a 4. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Épen
Hogy a »Kis Lap« tegnap délben

Megérkezett s láttuk benne
Azt a hóbálványt lefestve:
Ueczú, mindjárt Feri, Nándor,
Dezső, Miska meg a Sándor,
Öten neki keredkedtek,
Elfoglalták a nagy kertet
S a sok havat egybe gyűjték,
Guritották, gyúrták, gyürték,
Amig este felé megett. —
Volt is nagy öröm e felett.
Aztán öten összeálltak,
Nagy hó katonát csináltak,
Fegyvert adtak a kezébe
S tisztelegtek is előtte.
Mi meg lányok ottan álltunk,
És bámultunk és csodáltunk.
Annyi áll, hogy a vidéken
Szobrászat tekintetében
Nincs olyan mint Feri, Nándor,
Dezső, Miska meg a Sándor.
Isten önnel Forgó bácsi!
Vagyok örök hive,

Klári.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XI. köt. 25-ik számában közölt földrajzi földadvány megfejtése:

Morea. Arno. Dráva.

Helyesen fejtették meg: Degré Andor, Balogh Ilona, Singer Adél, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Csorda Lujza, Roth Mariska, Weisz Fanni, Jakabfalvay Gusztó, Deucs Izidor, Koller Ilonka, Dushegyi Gyula, Krausz Imre, Weber Gusztáv, Burger Ferencz, Majláth Gusztáv, Frankl Lajos, Bősz Ilonka, Feuermann Sándor, Schröpfer Etelka, Fischer Teréza (és nem Tereze Fischer), Koczán Gábor, Deutsch Ödön, Háasz Malvin, Vámosy Zoltán, Gúth Viki, Klein Fanni, Vörös Pali, Molnár Elek, Günsberger Tini, Zinsenheim Ilon és Teréz, Katona Linda és Lajos, Raisz Vilma, Messinger Zsiga, Frank Endre, Wolf Jakab, Messinger Jenni, Kunst Gizella és Oszkár, Nehrebeczky Ilona, Lichtmann Lipót és Mór, Kemény Pista, Veisz Mór, Hajóssy Mariska és Ilka, Pick Szerafin, Malvina és Miksa, Jokly Jenni és Irma, Burián Ilonka, Bauholzer Irén, Molecz Károly, Kreskay Piroška, Hartenstein Paula, Szikora Zsuzsika, Klein Bernát, Burger Vilma, Ujhelyi Béla, Kunstadt Jakab Propper Pepi, Berta, Száli és Jenő, Guttmann Hermina és Jenni, Pollák Lajos és Hugó, Szentiványi Ferencz, Donogány Valéria és Zati, Hoffner Berta.

*

A »KIS LAP« XI. köt. 24-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

RE
LE
DU
LU

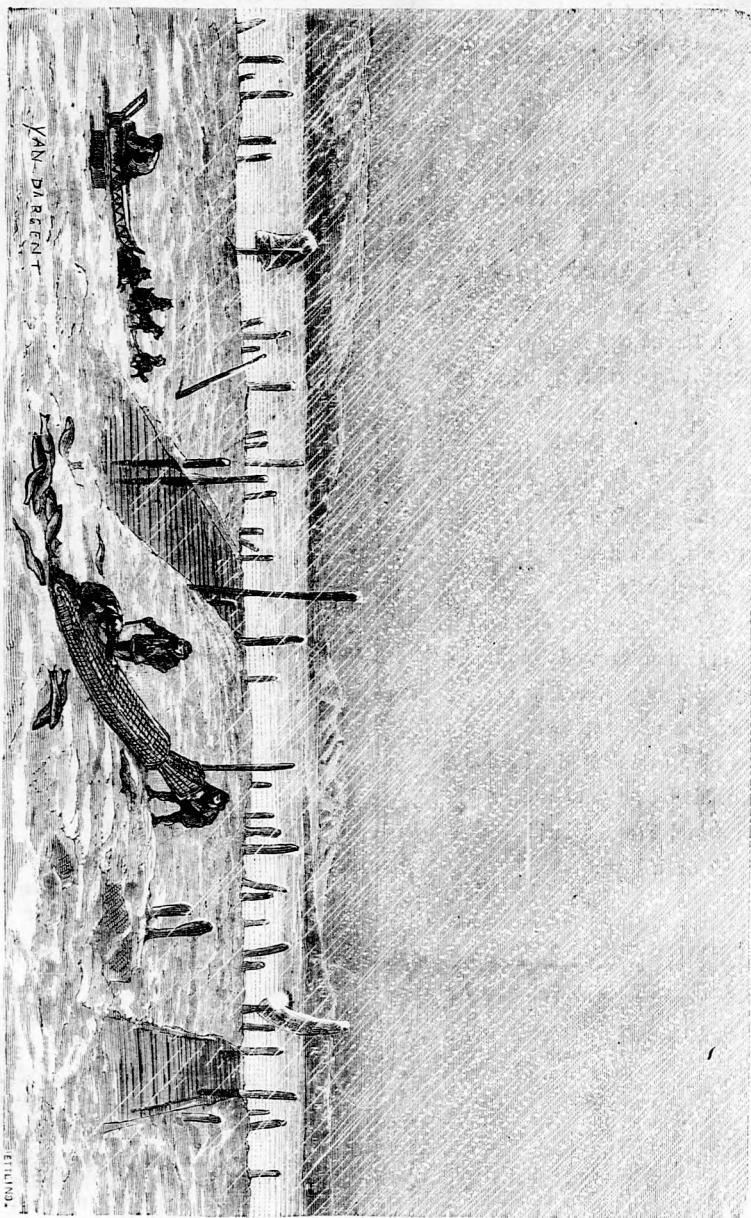
Helyesen fejtették meg: Majláth Gusztáv, Nagyperkátai izr. gyermekegyelet, Bernát Lajos és István.

*

A »KIS LAP« XI. köt. 24-ik számában közölt rimes földadvány megfejtése:

„Majom. Dolgom. Szeretetben. Ápolásom.
Alszom. Befütenek.“

Helyesen fejtették meg: Bernát Lajos és István, Záhorszky Margit és Irén, Grünsberger Tini és Bród Lotti, Máté Ilona, Hertzka Emil, Raisz Vilma, Balogh Ilona, Majláth Gusztáv, Singer Adél, Nehrebeczky Ilona, Burián Ilonka, Guttmann Hermina és Jenny.

A TEL. ORSZÁGÁBÓL. Haldszit a jegestenger vidékén. (Lásd a 7. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.